

Hänförelse, Hängivenhet, Hänsyn

Tack

Innan jag tar mig an utmaningen att försöka skissa min bild av varför jag tror Pingst - fria församlingar i samverkan behövs, hur Pingst ska fungera och vad vi ska göra, vill jag uttrycka min tacksamhet till Gud, till er alla och till några särskilda personer. Jag gör det med orden från 1 Krönikeboken 17:16, ett ord jag fick av en av vår församlings medlemmar för bara två veckor sedan och som väl beskriver den litenhet och förundran jag känner: ”Då gick kung David in och satte sig ner inför HERRENS ansikte och sade: ”Vem är jag, HERRE, Gud, och vad är mitt hus, eftersom du har fört mig ända hit?”

Jag visste inte när jag växte upp hemma i Filadelfia, Björköby, att jag en dag skulle bära ansvar för en församling och nu dessutom för församlingars gemenskap. Jag växte upp, tog emot frälsningen och Andens dop som tonåring, jag fick bli styrelsemedlem i min hemförsamling som artonåring och där höll jag mina första stapplande predikningar, samtidigt som min kallelse växte fram. Jag är tacksam för mitt andliga hem, om än kanske trångsynt i vissa frågor fanns det ändå en öppenhet och generositet i vilken man kunde växa. Jag är tacksam för mina föräldrar och syskon, jag är tacksam för min fru och mina barn. Jag är tacksam för de som trott på mig och låtit mig få förtroende att förestå tre av rörelsens församlingar genom dryga tjugo år. Jag är tacksam för de som trott på mig i gemensamma angelägenheter och utmaningar jag fått att tjäna också i vår rörelse.

Jag hade inte stått här idag utan så många bedjande och fina människor; vår församlingsledning, mina medarbetare, verksamhetsledningen, styrelsen för Pingst, och valberedningen. Jag hade inte stått här utan 47 nominerande församlingar. Ingen av oss växer och tjänar utan andras uppmuntran och stöd. Jag vill försöka förvalta det jag fått och ge det vidare till andra jag förhoppningsvis kan ge stöd till. Jag kan ärligt säga att jag av hjärtat älskar vårt andliga sammanhang, våra predikanter och våra församlingar. När något fungerar inom Pingst gläder det mig och när vi misslyckas får jag nog säga att jag känner av det närmast fysiskt ibland.

Jag vill verkligen tacka mina företrädare inom Pingst, Sten-Gunnar Hedin och Pelle Hörnmark. Ni är så stora föredömen och jag känner det hedrande att få gå i era fotspår, något jag vill försöka göra så gott jag kan. Till Pelle som jag arbetat närmast och känner bäst vill jag uttrycka några särskilda ord. Pelle, du är min storebror, du är mitt föredöme och jag ser upp till dig som en Andens man, en bedjare och en fantastisk förkunnare. Du är också strateg, visionär och en ledare som får andra i rörelse. Jag hade inte varit den

jag är idag utan ditt stöd och din vägledning. Det är min förhoppning att vårt samarbete ska fortsätta och jag önskar att du ska få fortsätta att blomstra och växa som ledare, jag hoppas att få se dig i många roller och på många plattformar. Jag vet att ditt hjärta är rent, din kärlek till Jesus och vår rörelse är verklig och äkta. Tack Pelle för allt du gjort för vår rörelse och för mig, jag tror att det som står i Hebréerbrevet gäller dig: "Gud är inte orättvis så att han glömmer vad ni har gjort och vilken kärlek ni har visat hans namn genom att nu som tidigare tjäna de heliga."¹

Jag är tacksam till Gud, jag är tacksam för syndernas förlåtelse och den helige Andes gåva. Jag är tacksam för bröder och systrar och ett liv där jag anar och märker att även jag trots brister och svagheter, har fått vara och hoppas få fortsätta att vara i tjänst för Jesus. Nu mer än någonsin är det min uppgift att tro på andra och ge andra utrymme att få växa.

Reflektioner

"Vi har olika gåvor efter den nåd vi har fått: att profetera i överensstämmelse med tron, att tjäna i vår uppgift, att undervisa i läran, att förmana med uppmuntran och tröst, att dela ut gåvor utan baktankar, att vara hängiven som ledare, eller att visa barmhärtighet med glatt hjärta." Romarbrevet 12:6-8

- Varför finns Pingst? - Andligt liv i sund hänförelse leder människor till Jesus och till tjänst för honom

Jag uppfattar den moderna pingströrelsen vi känner med sin start på Bonnie Brae street och Azusa street i Los Angeles, som primärt framsprungen ur andlig längtan. Människor samlades till bön, inte till debatt. Man hade inte samlingar runt vissa ledares läror eller samfunds gränsdragningar. Det väcktes istället en längtan efter att få se Lukas berättelser om Andens verk manifesteras också i nutid. Kyrkan hade levt med ett starkt cessationistiskt drag under sekler även om det såklart alltid funnits underströmmar av andligt liv och karismatiskt utflöde genom historien. Men när törst mötte källa, när Anden på nytt föll över människor gavs en förnyelse av stora mått. Pingströrelsen fick gåvor efter den nåd Gud gav. Människor blev hänförda av Andens liv. De dryga hundra år vi

---

¹ Hebréerbrevet 6:10

levt med pingströrelsen och andra karismatiska utflöden har inneburit en förändring i kyrkans historia, den pentekostala rörelsen är snabbt växande och fruktbarande. Vi tror att Jesus döper i helig Ande också idag, att han som frälser också ger helig Ande. I detta flöde av liv finns också motivet till tjänst, att Anden alltid vill använda oss att göra Jesus Kristus känd, trodd och efterföljd. I vår tid av skepticism kan vi lätt hamna i ett avvaktande förhållningssätt och tyvärr kan flera exempel på osund karismatik och rent svärmeri ges, men den skapade människan törstar och längtar i alla fall efter Gud i nuet. Jag är stolt över att tillhöra en rörelse som inte är född i splittring eller debatt utan är född ur andlig längtan. När jag idag talar om Pingst gör jag det inte enbart utifrån vårt formella sammanhang, utan också utifrån det generella utflödet av andligt liv som kan vara till välsignelse i alla slags kyrkor.

Det tillhör pingstförkunnelsen att liv föregår lära. Paulus undervisar om att inte vara okunniga ifråga om andliga ting². Andligt liv behöver sin lära som förklaring men läran och reflektionen får inte upphöjas över själva livet. Ignorans och okunskap är en farlig sak både i samhälle och församling. Jag tror vi behöver en återupptäckt av en spiritualitet där kunskap och känsla är viktigt men ändå sekundärt, och där liv och kärlek är primärt. Därför är sann pingst aktualiserande mer än analyserande, mer erfarenhetsbaserad än teoretisk. Vi behöver mer av trons ande i våra liv också idag. Hänförelsen involverar oss med den Gud som utför sitt verk, något vi överväldigas av liksom vi översköljs av vattnet i dopet, att bli döpt är faktiskt att bli överväldigad. Pingsterfarenheten är inte moraliserande eller kategorisk, den tar mera fokus i det heliga och goda än i det moralistiska. Jesus frälser, han döper i helig Ande, han helgar, han bygger sin församling och han skall en dag komma tillbaka. Detta är pneumatologisk kristocentrism! Anden sätter Jesu verk i centrum och i funktion i våra liv! Detta är en sund hänförelse!

I en tid med så mycket tyckande och ofta så lite tyngd behövs lärjungar som förstår varför vi finns till och för vad. I denna förståelse finns en kompass inför framtiden. Jag tror tidigare SAS-chefen Jan Carlzons fråga kanske kan gälla också oss: "Flyger vi människor eller flygplan?" Han ville få ett skifte från teknikfokusering till kundfokusering. Vårt uppdrag måste vara att ställa fram varje människa som fullkomnad i Kristus³, där våra verksamheter blir till stöd för detta. Därför behöver vi inte en kyrka som gör sig till stat eller en stat som gör sig till kyrka för att låna lite begrepp från Dostojevskij.⁴ Vi behöver heller inte intressen som gör anspråk på utrymme och insamlingar men som inte inordnar sig och bär ansvar i den lokala församlingen, vilken vi tror är den plats vi

---

² 1 Korintierbrevet 12:1

³ Kolosserbrevet 1:28

⁴ Fjodor Dostojevskij i "Bröderna Karamazov"

ska växa som kristna. Kyrkan är främst profetisk, inte partipolitisk, jag tror Roger Stronstad visar på något viktigt och intressant när han skriver om "The prophethood of all believers"⁵, att alla troende har uppdraget att förmedla evangeliets budskap i sin tid. Jag log när jag läste en beskrivning av det populistiska spanska partiet Podemos: "Direkt demokrati med centraliserad toppstyrning"⁶. Kanske detta ändå kan säga något om Andens folk, att Anden gör vad Anden själv vill och att varje troende har ett ansvar att agera utifrån detta och förvalta den gåva Gud ger.

Vi behöver använda vår andliga frihet men också vårt lands religionsfrihet. Från år 1951 kunde man gå ur Svenska kyrkan utan att gå in i annat godkänt samfund. År 2000 kom lagen om trossamfund och religionsfrihetsfrågorna knöts till grundlagen och också europakonventionen⁷. Vårt land har egentligen inte så lång historia av religionsfrihet. Vi behöver vara en offentlig kyrka i en uppkopplad tid, det finns något i detta som faktiskt kan handla om kristendomens överlevnad i vårt land. Vår kropp måste få bäras upp av en ryggrad, det måste få finnas en struktur för att inte livet ska förspillas även om det är livet vi hyllar. Harry Boer skriver: "Anden har getts till organisationen som den tjänar organismen, och till organismen som den kommer till uttryck i organisationen."⁸ Sund hänförelse innebär ordnat liv, från kaos till kosmos, från strid till frid. Därför ser vi kyrkan som axiom mitt i ett sekulärt, analyserande och individtänkande samhälle⁹. Det är omöjligt att tänka sig andligt liv utan församlingen, tar man emot Jesus får man faktiskt lärjungarna på köpet och det alldeles gratis! I detta finns också existensberättigandet för det gemensamma Pingst, gemenskapen församlingar emellan.

Låt oss inte bara be och undra, utan låt oss också beundra och förundras över Guds nåd och hans väldiga gärningar. Gud är inte en gud efter våra preferenser, han är den han är och i upptäckten av honom väcks vår sanna passion. Gud gör vad han vill, låt Jesus få vara stor i ditt hjärta och i ditt tänkande, en stor Jesus ger en större och växande rörelse. Att bli hänförd eller att hänföras till något eller någon är en djupt mänsklig drivkraft. TB Barratts bevingade citat "framåt till urkristendomen" beskriver denna dynamik, en hänförelse som förankrar oss i Gud. Vi behöver bli berörda och hänförda, den väldiga kraften måste vara Guds, den kan inte komma från oss.¹⁰ Andligt liv i sund hänförelse leder människor till Jesus och till tjänst för honom.

---

⁵ Roger Stronstad "The prophethood of all believers"

⁶ <http://www.fokus.se/2015/05/populara-%C2%ADpopulister/>

⁷ http://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/dokument/svensk-forfattningssamling/lag-19981593-om-trossamfund_sfs-1998-1593

⁸ Harry Boer i "Pentecost and mission" citatet fritt översatt

⁹ Se t.ex. Qaisar Mahmood i "Jakten på svenskheten" och Henrik Berggren/Lars Trägårdh i "Är svensken människa?"

¹⁰ 2 Korintierbrevet 4:7-14

- Hur ska Pingst fungera? - Genom uthållig hängivenhet

Det står i stadgarna för Pingst FFS att: ”vårt ändamål är att betjäna församlingarna i deras uppdrag att lokalt, nationellt och internationellt bygga Guds rike, genom vittnesbörd, diakoni och gemenskap så att Jesus blir känd, trodd, älskad och efterföljd.”

Församlingen är basen för vårt gemensamma engagemang, det är mer än bara vår bakgrund. Vi som leder gemensamma organ måste också vara med och bära våra församlingar. Vi tillhör inte de som drar oss undan utan vi bör tillhöra de som kommer i god tid, ger tione och avrundar uppåt och för övrigt fyller kyrkan framifrån! Jag tror att vårt nätverk av fria församlingar kräver den typen av företrädare för det gemensamma. Jag tror också att den frihet våra församlingar har kräver ett moget ledarskap som förstår att också solidarisera sig med sin egen rörelse. Frihet behöver inte betyda anarki, frihet kan betyda självvald lojalitet och överlåtelse till det gemensamma. Vi har inte fastlagda trosbekännelser eller en klerikal ämbetssyn och vi utvecklar ingen kyrkohandbok. Detta ställer stora krav på att de som bär upp ämbeten mera i sin person än i sin roll kan göra detta med ett brinnande hjärta och ett uthålligt engagemang. Vi bör inte bara vara pingstväänner i medgång utan också när det kostar något. Jag tror på församlingsmyllans underbara kalibrering och vår gemenskap i Pingst för att uppnå detta.

Vi omfattar ideal, tro och värderingar för deras egen skull, inte bara för att de bärs upp av en viss grupp, men i den bästa av världar kan gruppen hjälpa oss att bevara våra ideal. Till sist handlar uthållighet om att ha sin grund i sanning och rättfärdighet där en sund lojalitet får finnas. Såklart finns det en blind, osund lojalitet men kanske det ändå är så att vi ständigt behöver återupptäcka kraften i gemenskapen. Per Grankvist skriver: ”Allt framgångsrikt engagemang för att förändra något har skett organiserat”¹¹. Kanske vi som pingstväänner behöver förstå att andlig kraft inte bara handlar om stora energiexplosioner utan också om ett hushållande av energin så att vi kan leva långsiktigt och hållbart. Låt oss bekämpa teserna om oberoende och kortsiktighet, låt oss förstå att vi är födda till gemenskap med Kristus och hans församling. Jag tror det behövs en solidaritet med gemenskapen.

Jag tror också att vi måste utvecklas till en mera modern folkrörelse där vi blir bättre på att använda virtuella mötesplatser och förenklar våra processer. Jag tror att vi behöver förnya vårt sätt att jobba med delaktighet och förankring i allt från styrgrupper till rådslag. Jag tror att vi behöver återupptäcka regionalt utbyte mellan våra församlingar och att alla ingår i någon form av coachning och mentorskap. Vi behöver se över vårt sätt att kommunicera och driva opinion, alltifrån den korta statusuppdateringen till den tjocka tegelstenen. Men vår väg framåt går nog ändå inte via fler debattartiklar primärt, utan genom ett genuint intresse för människor. Vi går in i en tid där ideologi kommer att vara minst lika viktigt som strategi men strategi är ändå inte oviktigt.

---

¹¹ Per Grankvist i ”Engagemang”

Utan att kunna veta det anar jag att volontärskulturen stiger i samhället men sjunker i kyrkan. Kanske behöver vi förenkla våra organisationer så mycket vi kan för att kunna gå från att fylla hål i organisationen till att använda de resurser som ställs till förfogande. Idag talar man om "standby-citizens"¹² och "slacktivism"¹³, att man aktiverar sig endast i vissa frågor eller kanske bara reagerar genom att trycka "gilla" på ett inlägg utan att ha gjort någonting alls i verkliga livet. Frågorna om medlemskap och engagemang är angelägna, blir man "kund" i Pingstkyrkan idag med krav på religiös service och verksamhet för mina barn istället för att själv tjäna? Ser vi en utveckling bort från lojalitet till arbete, ledare och organisation till förmån för ansvar, flexibilitet och självkontroll, det menar Hornstrup/Carsten i vart fall¹⁴. Här finns både utmaningar och möjligheter.

Hur ser det då ut i vår egen rörelse idag, vad har hänt de senaste femton åren? År 2000 hade PR 485 församlingar med 89670 medlemmar, år 2014 hade vi 446 församlingar med 84 307 personer. Det är en minskning med 39 församlingar och 5363 personer. De senaste åren har vi dock börjat se växande dopsiffror, år 2000 döpte vi 1424 personer, år 2014 1710, en ökning med 286 vad gäller antal döpta. Vi måste bejaka vårt eget land som missionsfält. I svenska samhällen, småstäder, högskoleorter och storstäder behövs kyrkor där man kan bli frälst. Hur ser den pingströrelse ut som tar hand om 200 000 medlemmar? Med dopsiffror på typ 4000 per år och 0 i sheepstealing? Hur ser ett sådant pastors- och ledarnätverk ut? Hur prioriterar vi då ekumenik, ekonomi och media? Hur tar vi vår rörelse från att ha ett församlingsplanteringsprogram till det att alla församlingar på något sätt bidrar till plantering? Låt oss satsa på hälsa och ta emot tillväxt. Gud ger tillväxt, vi kan endast skapa förutsättningar för tillväxt genom sunda församlingar. Men vi tror att Gud vill ge tillväxt. Vi behöver vara uthålliga och trogna i våra uppdrag, utmaningarna kräver att vi inte ger upp även om vi är svaga, vi kan få se Guds styrka manifesterad också i vår tid.

---

¹² Erik Amnå, Örebro universitet

¹³ Sammanfogning av "slackers" och "activism"

¹⁴ Hornstrup, Carsten m.fl. "Systemiskt ledarskap och organisationsarbete"

- Vad ska Pingst göra? - Leva evangeliet med hänsynsfullhet

Jag tror att en församling är radikal inte för de som hålls utanför, utan för de som faktiskt släpps in. Vi behöver leva ut evangeliet i relation till samhället men också inåt i vår gemenskap och i ekumeniken. Vi behöver våra trossyskon i den förföljda kyrkan och vi behöver rikedomerna av de kyrkor som existerat längre än oss och vi behöver utmaningen av nya rörelser. Jag tror på en praktisk ekumenik med uppdragsfokusering, jag tror på en fördjupad pingstteologi utan protektionism och elitistiskt tänkande. Att vara till välsignelse, är en grundläggande utkorelsetanke allt sedan Abrahams dagar, må den tanken leva hos oss.

Vårt land är tydligen det land i världen som har högst andel ensamhushåll i världen. I internationella undersökningar hamnar vi ofta högt, t.ex. blev vi femma i Legatum Prosperity Index¹⁵ och i Gallups globala lyckoenkät Well Being index fick vi höga siffror vad gäller ekonomi men inte så höga när det gäller syfte i livet¹⁶. Sammanbitna svenska enstöringar kanske ändå inte är så vanliga. Många har det väldigt bra och mår också bra. Men ekonomisk, utbildningsmässig och relationell status säger inget om andlig hälsa. Evangelium behövs som aldrig förr, endast genom frälsningen i Jesus är människan försonad med Gud och har evigt liv. Detta gäller fattig och rik, utbildade och intellektuella, nyanlända och medelsvensson. Må den helige Ande ge oss smörjelse som inte är ett limstift utan ett läppbalsam... Evangeliets förkunnelse behövs! Samtidigt måste vi vara hänsynsfulla. Det finns inga fullfjädrade kristna att bara ta in i församlingen. De människor vi möter idag har ofta liten kunskap om kristen tro, man kanske har livserfarenheter som är präglade av något helt annat än kyrkans värld. Man har ofta väldigt svårt för sammanhang som gör exklusiva anspråk, vilket vi gör i vår syn på Jesus som enda vägen till gemenskap med Gud. Vi lever i en tid och kultur där exempelvis intåget i Jeriko mest känns som ett godkännande av folkmord och där begrepp som "rening" leder tankarna till etnisk utrensning och fascistoida tendenser, medans vi tror att Bibeln egentligen säger något helt annat. Jag tror inte Sverige behöver en radikaliserings av åsikter, jag tror vårt land behöver en församling full av barmhärtighet, av en slags radikal hänsyn. Det måste gå att kombinera tydlighet och generositet.

Det sägs om pingstvännen att vi är mer soteriologiska än ecklesiologiska, att vi mera vill se människor bli frälsta än att vi vet hur man tar hand om de som blir frälsta. Typ. Vi behöver mer samlingsplatser, mer möten, fler församlingar. Kyrkan i sig är apostolisk och profetisk, den kan inte vara stilla och tyst, den måste röra sig och berätta något. Vi ingår inte i planeringskommittén för Jesu snara återkomst, däremot har jag uppfattat att

---

¹⁵ http://media.prosperity.com/2015/pdf/publications/PI2015Brochure_WEB.pdf

¹⁶ http://info.healthways.com/hs-fs/hub/162029/file-1634508606-pdf/WBI2013/Gallup-Healthways_State_of_Global_Well-Being_vFINAL.pdf?t=1462557852728

vi ingår i välkomstkommittén. Därför är vårt primära budskap att säga "kom" till människor, detta är djupt pentekostalt, detta att Anden och bruden säger "Kom!"¹⁷

Inom det gemensamma Pingst FFS finns ett antal verksamhetsområden, jag vill bara kort nämna något runt var och en av dessa:

- Församling/Tillväxt: Våra mötesplatser och utbildningar inom t.ex. flyktingverksamhet, Tillsammans, socialt, Pingst ledare och M4 är fantastiska redskap för församlingarna att använda.
- IBRA: De som fått höra evangeliet väldigt få gånger eller kanske aldrig hört om Jesus får detta genom IBRA. Husförsamlingar planteras och en lärjungaresa börjar. IBRA förtjänar stöd och förbön.
- PMU: Jag tror PMU kan hjälpa oss att växa med både förvaltarskapstänkande, rättvisefrågor och fredsengagemang. Jag är stolt över att vara del av en rörelse som inte bara pratar utan också agerar. PMU är något att hålla nära våra församlingars hjärtan.
- LP: För mig är LP väldigt mycket den sångstrof man ofta sjunger inom sina sammanhang: "Kom, låt oss hjälpa varandra att leva som Mästaren lär." LP hjälper oss att komma ihåg vad en sann församling är; en räddningsbåt, inte en lyxkryssare. LP påminner oss om vårt uppdrag att vara i befrielsens tjänst.
- Pingst Utbildning: Från allmän kurs till akademisk kurs ger alla våra skolor en mängd tillfällen till förkovran, folkbildning och fördjupning. Genom detta får vi gåvor till församlingarna och får vara med att se inte minst unga människor stärkas genom utbildningarna. Pingst Utbildning är ett av våra viktigaste framtidsområden.
- Pingst Ung: En ung generation att älska! Våra barn och ungdomar är i den fas av livet där identiteten formas. Vi ska hjälpa dem att gå den väg Gud har för dem, möjligen kan vi ge goda vanor, men aldrig kan vi fatta beslut åt dem. Inom Pingst Ung finns den framtid som redan är här, låt våra församlingar alltid ha fokus på nästa och nästa generation.
- Pingst Pastor: Ett nätverk att överlåta sig till. Den rörelse och församling som älskar sina predikanter får bättre predikanter. Inom Pingst Pastor är både kallelseperspektivet, församlingsförankringen och överlåtelsen till nätverket avgörande. Må det vara så att det är något fint och högstående att få tjäna våra församlingar som predikant de kommande decennierna.

Jag ser fram emot att vara med och försöka utveckla våra gemensamma angelägenheter så gott jag kan. Det gemensamma i att tillhöra en rörelse behöver få finnas där, låt oss tala i termer om oss och vi mer än ni och de. Men låt oss inte profilera

---

¹⁷ Uppenbarelseboken 22:17

ett varumärke utan låta våra resurser tjäna evangeliet så att en person kan få höra evangeliet, att ett område kan få ha en levande församling och att en värld kan få del av det helande som kommer ur kärleksfull, hänsynsfull evangelisation och diakoni.

Till sist, det blir inte större än att få vara med och se en människa komma till tro på Jesus och låta döpa sig i vatten. Att få leva ett liv med en helhet av tjänande, församling och relationer är det vackraste liv jag kan tänka mig för oss alla. Låt oss be Gud om hänförelse och trons Ande, om uthållig hängivenhet och ett förmedlande av evangelium med hänsyn till andra människors behov och längtan.

Låt oss leva till Guds ära, församlingens uppbyggelse och människors frälsning. Det är inte så att resultaten ger glädje, det är glädjen i Gud som kommer att ge resultat.

Predikan

"När pingstdagen kom var de alla samlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Alla uppfylldes av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala." Apostlagärningarna 2:1-4

Pingstdagens händelser som de beskrivs av Lukas i Apostlagärningarna 2 visar det oerhörda i att vara använd av levande Gud. Den slutna gruppen gick nu ut på gator och gränder, man berättade om Guds väldiga gärningar.

/Exempel från retorikföredrag i Västerås/

Visionen om livet kommer från det talade ordet: Skapelsen, Frälsningen, Pingsten, Församlingens "kom" är exempel på detta. Dopet i den helige Ande handlar inte om att "ta ut" av Guds välsignelser, utan om att "ta emot" av livet i Gud. Gud sade och det vart skapelse och liv. Så är det också med tungotalets gåva, det är ett livstecken, ett skapande språk.

William Durham berättade om Seymour: Han fortsatte att vara "hjälpöst beroende av Gud."¹⁸ Låt oss fortsätta törsta och längta efter mer av Gud, mer av helig Ande.

---

¹⁸ <http://www.azusastreet.org/AzusaStreetDurham.htm>

När pingstdagen kom var de alla samlade: Vi möter många utmaningar idag, en är att leva ett helt liv vilket också innebär helighet. Men det finns något helt och heligt över både kyrkan och gatan. Mötesplatsen av gudomligt och mänskligt, skärningspunkten där heligt och sekulärt möts, är inte motsatser. Den helige Ande utgjuts över allt kött enligt Joels profetia, alla uppfylldes av Anden i övre salen. Vi måste våga tro på den globala och närmast kosmiska dimensionen av vad som kan hända i och med pingstdagens stora händelse. Genom den helige Ande ges möjlighet för varje människa att lyftas till sitt rätta element. Det är inte så att man blir besatt av den helige Ande däremot blir man uppfylld och för alltid präglad av Anden. I Anden finns verklig enhet.

Då hördes plötsligt från himlen ett dån som när en våldsamt storm drar fram: Låt oss misstro slumpen och lita på Gud. Låt oss misstro tesen om den asociale ointresserade svensken. Låt oss inte uppfyllas av ett osunt självförtroende inom församlingen som kanske bara är ett medelvärde av övermod och självförakt. Låt oss istället uppfyllas av tro och helig ande, av hänförelse, hängivenhet och också av hänsyn. Vi behöver både inspiration i nuet och kraft till uthållighet. Anden ger både kortsiktig explosion och långsiktig expansion.

Och det fyllde hela huset där de satt. Jag tror att det finns en koppling mellan Jerusalem och Azusa street men också mellan Aten och Azusa street. Paulus upprördes i sin ande när han såg avgudabilderna i den grekiska huvudstaden. Jag tror att också vi behöver uppröras idag, uppröras över avguderiet, själviskhet, orättvisor, egoism, kunskapstro och felaktig religion. Paulus var fylld av Anden, blev upprörd och både resonerade om och förkunnade evangeliet. Tungomålstalandet och tänkandet hänger ihop. De många orden ger kraft till det enda Ordet, till att Jesus blir predikad och trodd! Vi tror på en Gud som säger goda ord av evighet och låter våra synder spolas bort som skrift i sanden. Tomas Tranströmer fångar detta så fantastiskt: "Jag släpar som en drag över världens botten. Allt fastnar som jag inte behöver. Trött indignation, glödande resignation. Bödlarna hämtar sten, Gud skriver i sanden."¹⁹

Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. I synen på människan: Vi tror att Jesus döper i helig Ande med syftet att ge upprättelse till människor. Ordstammen för dop kan betyda att bli överväldigad, att något kommer över oss precis som vattnet i dopet. Hänförelsen bevisar en Gud som är aktiv. Kyrkan föds tungomålstalande på pingstdagen och "existerar i den helige Andes utgjutelse"²⁰. Dopet i Anden är vårt "sine qua non"²¹. Dopet i den helige Ande ger hänförelse, hängivenhet och också hänsyn. Detta är inte något exklusivt för vissa karismatiker, det är generellt för hela Guds församling! Detta är inte något för vissa

---

¹⁹ Tomas Tranströmer i "Postludium"

²⁰ Ralph del Colle

²¹ Sine qua non= utan vilket icke är

ledare utan för alla Guds barn. Pingstupplevelsen är inte kolonialiserande eller statlig, den kommer med hopp till utsatta och till fattiga och når in i alla kulturer. Dopet i helig Ande möjliggör en framtid oavsett historia och bakgrund! Hjärtat som är fyllt av Anden är inte fränstötande, kategoriskt eller moralistiskt fundamentalistisk. Istället pumpar Guds kärlek genom Anden i församlingen ut till världen.

I bibelsynen: När andra kanske frågar vad det står skrivet eller vad det skrivna betyder, frågar vänner av pingsten också: "Vad säger Anden till församlingen?"

Alla uppfylldes av den helige Ande och började tala främmande språk. I synen på församlingen: Församlingens kultur är Andens frukter, dess verksamhet gåvorna och dess ledarskap tjänsterna. Den helige Ande är kyrkans liv, utan Anden ingen församling.

I synen på framtiden: Utmaningen är nog ganska stor att orka i en tid när stora folkomflyttningar sker och vi samtidigt vill hålla kvar vår levnadsstandard, när nya människor i kyrkan inte bara innebär glädje utan också påfrestningar, vad händer då med oss? Vilka slutsatser drar du och jag av utmaningar av både nergångar och uppgångar? När tvivlet säger att det är omöjligt, och rädslan att det är farligt, förnuftet att det är för slitsamt, så tror jag att Andens livshjärta bultar i alla fall. Må trons ande komma över vår rörelse och detta lands kristna. Låt oss inte se halvfulla eller halvtomma kyrkor, låt oss se påfyllningsbara kyrkor som ber och ger allt mer!

Allt eftersom Anden ingav dem att tala. Vad ska vi då göra? Vi får säga vårt amen, vårt låt det ske, och ta emot hänförelsen, leva hängivet och hänsynsfullt. Låt oss tala de goda orden i vår bön, i församlingen ge uppmuntran och predika evangeliet om Jesus till andras räddning. Aldrig är vi så nära fullkomligheten på denna sidan evigheten som när vi lever i tacksamhet. Så låt oss alltid tacka Gud, för han är god och hans nåd varar för evigt, i detta finns det mest fulltoniga och hela liv vi kan leva.

Gud, ge oss trons ande så att vi tjänar dig i hänförelse, med hängivenhet och hänsyn!

Uppsala 2016-05-13

Daniel Alm

Efterkommentar:

Under rådslaget blev det tre tillfällen att dela det mesta av ovanstående; dels när valet till föreståndare var klart, dels som två delar i kvällens samling.